

ПОПЫТ НА НАШЫ ПАСЛУГІ РАСЦЕ, І МЫ НЕ СЯДЗІМ НА МЕСЦЫ, ПАШЫРАЕМ ГЕАГРАФІЮ, ПРАПАНОЎВАЕМ ІНШЫЯ СПАСАБЫ ЗАХАВАНАСЦІ МАЁМАСЦІ, АКРАМЯ РЭАГАВАННЯ СВАІМІ НАРАДАМІ

Кампетэнтна

На актуальныя пытанні месца адказвае першы намеснік начальніка Дэпартаменту аховы МУС Рэспублікі Беларусь Уладзімір Мікалаевіч КАРШАКОУ.

— Закончыўся дачны сезон. Як ён звычайна ўплывае на статыстыку прыросту і змяншэння ахоўваемых памяшканняў з асабістай маёмасцю грамадзян для падраздзяленняў Дэпартаменту аховы?

— Дачны сезон, як і пара водпуску, натуральна ўплывае на колькасць ахоўных кватэр. Выхаджаючы на працяглы час з гарадоў, грамадзяне заключаюць з намі дагаворы на забяспечэнне захаванасці іх маёмасці. А калі яны вяртаюцца з прыходам халадоў дадому, адбываецца часовае скасаванне дагавораў. Але ж абсталяванне, за якое ўласнік ужо заплаціў, застаецца. І на наступны год сітуацыя зноў паўтोरываецца. Бо практычна ніколі мы не давалі нагоды сумняванняў у якасці нашых паслуг, прафесійна выконваючы работу.

— Ва ўмовах росту цэн на тавары і паслугі, ці не змяняецца колькасць гаспадарнікаў і ўладальнікаў кватэр, якіх жадаюць заключыць дагаворныя адносіны з Дэпартаментам аховы?

— Фінансавыя праблемы, безумоўна, ўплываюць на магчымасці грамадзян набываць той ці іншы тавар, скарэстацыя той ці іншай паслугі. Што датычыцца юрыдычных асоб, то разлік тарыфаў звязаны з многімі фактарамі, у тым ліку і з устаноўленай у дзяржаве велічыняй заробатнай платы. Паколькі яна змянялася, раслі і тарыфы на паслугі. Мы, са свайго боку зрабілі ўсё магчымае, каб мінімізаваць рост цэн.

— А вось для ўладальнікаў кватэр і дамоў, так званых фізічных асоб, вось ужо 3 гады ціна на нашы паслугі застаецца нязменнай — палова базавай велічыні ў месяц. І ах-

ІХ АБ'ЯДНАЎ ФУТБОЛ...

Вельмі часта ў жыцці здараецца, што людзі знаходзяць адно аднаго, не прыкладаючы асаблівых намаганняў, як у песні: «Любовь нечаянно нагрянет, когда ее совсем не ждешь...». У адносінах Міхайлы і Волгігі Літвінавых менавіта так і адбылося. Міліцыянер Наваполацкага аддзела аховы ехаў на спарбнічцы па футболе ў Віцебск, а вартунык Кастрычніцкага (г. Віцебска) аддзела аховы аказалася заўзятай футбольнай бальшыхай камандай свайго падраздзялення.

Маладыя людзі з першага позірку спадабаліся адно аднаму, сталі кантактаваць і сустрэкацца па выхадных. Аказалася, што ў іх шмат агульнага: Волгга таксама была ўрадзжанкай Наваполацка, а ў Віцебск трапіла па размеркаванні пасля тэхнікума. Іх інтарэсы і погляды на жыццё сшыліся, і праз паўтара года яны зразумелі, што не могуць жыць на адлегласці.

Вось ужо 10 гадоў Міхайлі і Волгга з годнасцю называюць сябе сям'ёй. Гэты статус пацвярджаюць не толькі цёплымі і пяшчотнымі ўзаемаадносінамі, але і сваім галоўным «багашцем» — двума сынамі. Старэйшы Кірыл, які і бацька, мэтазнакіраваны і рашучы, наведвае секцыю каратэ і рыхтуюцца паступаць у Сувороўскае ваеннае вучылішча, Арцёмі маладзейшы за брата на два гады, але стараецца ні ў чым не саступаць.

Сям'ю Літвінавых па праве можна назваць міліцыйскай, таму што муж і жонка працуюць у Наваполацкім аддзеле аховы. Міхайл — памочнік камандзіра ўзвода роты міліцыі, а Волгга — кіраўнік групы рэжымна-сакратнай дзейнасці. Пра прапаршчыка Літвінава гавораць як пра смеланага, справядлівага і надзейнага таварыша, а таксама мудрага настаўніка для маладых супрацоўнікаў. Ён актыўна ўдзельнічае ў спартыўных мерапрыемствах аддзела, гуляе за зборную каманду Віцебскага абласнога ўпраўлення па міні-футболе. Волгга — чалавек, які валодае невычэрпнай становай энергіяй, якая зараджае ўвесь калектыв. Разам яны часта выступаюць арганізатарамі прадзеяння розных мерапрыемстваў, розных экскурсійных паездак з удзедам калектыву падраздзялення і членаў іх сям'і.

Свой волны час сям'я Літвінавых стараецца правесці з максімальнай карысцю і інтарсам, ды і заняткі знаходзяць вельмі розныя. Але ўсім чацвярым футбол — бліжэй за ўсё. Летам займаюцца турызмам, прагулкамі на конях, а зімой — катаннем на каньках.

Самае важнае для Літвінавых — быць заўсёды і ўсюды разам! На пытанне, «што для вас значыць сям'я?», адказваюць па-рознаму. Міхайл: «Сям'я — надзейны тыл, дзе мне заўсёды рады, дзе мяне любяць і чакаюць, дзе заўсёды зразумеюць і падтрымаюць у цяжкай хвіліну».

Волгга: «Сям'я — гэта сэнс жыцця, самае драгое і бяспечнае, што ёсць у мяне».

АХОВА

ПАДЗНАКАМ СЯВЫ

СУМЕСНЫ ВЫПУСК «ЗВЯЗДЫ» І ДЭПАРТАМЕНТА АХОВЫ МУС РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ

Сям'я, сямейны падрад, сямейныя традыцыі... Спіс выразаў і словазлучэнняў са словам «сям'я» можна яшчэ працягнуць. Але ж сутнасць яе была і застаецца нязменнай — гэта праца ці служба пры поўным узаемаразуменні і дапаўненні адно аднаго.

СЁННАШНІ СПЕЦВЫПУСК «АХОВА» МОЖНА ЛІЧЫЦЬ ПА-САПРАЎДНАМУ СЯМЕЙНЫМ

Сям'я служыць разам!

25 лістапада адбылася традыцыйная штогадовая рэспубліканская акцыя Міністэрства ўнутраных спраў «Сям'я! Служым разам!». Усе падраздзяленні міністэрства прапанавалі для ўдзелу ў ёй сваіх кандыдатаў. У Дэпартаменце аховы варты прэтэндэнтаў, як заўсёды, аказалася нямала. Па сутнасці, у ахове прайшоў свой, папярэдні конкурс. Няпроста было і журы выбраць кандыдатаў. Пра некаторыя сям'і і дынастыі мы раскажам у гэтым нумары газеты, і чытач сам зможа пазнаёміцца з імі, зрабіць свой выбар.

Пасля доўгіх спрэчак было вырашана, што падстаўляць дэпартамент на сцэне срод мінства сям'яў з іншых ўпраўленняў і службаў міністэрства, будзе маладая сям'я сяржанта міліцыі Федарычкіна з Мінска. Абое сужэнцы працуюць у Мінскім гарадскім ўпраўленні аховы, толькі тэрытарыяльным падраздзяленням у іх розныя: ён — міліцыянер групы затрымання ў Партызанскай, яна — міліцыянер асобнага батальёна ў Заводскім аддзеле.

Лёсы двух любячых сэрцаў аб'ядноўваюцца на нябёсах, а ў мірскім жыцці гэтым садзейнічаюць розныя абставіны. Вось так і нашы пераможцы сустрэліся на першапачатковай падрыхтоўцы ў вучэбным цэнтры Дэпартаменту аховы. Яшчэ зусім малады, але поўныя сіл і планаў на будучыню, Кацярына і Алег вырашылі стварыць сям'ю і быць разам у жыцці, і ў службе. Гэта не пустыя словы, яны сапраўды ўсё і заўсёды робяць разам: прымаюць актыўны ўдзел у спартыўных святах сваіх падраздзяленняў, вельмі часта самі з'яўляюцца ініцыятарамі спартыўна-забавальных мерапрыемстваў. Галоўнае — не сядзець склаўшы рукі.

Алег з'яўляецца кандыдатам у майстры спорту

па вольнай барацьбе, два гады запар удзельнічае ў чэмпіянатах Мінскага гарадскога ўпраўлення па самба, займаючы прызавыя месцы. Калегі па працы адлікаюцца аб ім і жонцы толькі са станоўчага боку, ім прыемна назіраць за яшчэ зусім маладой сям'ёй, якая аформіла свае адносіны ў 2008 годзе. «На Алега і Кацярыну немагчыма глядзець без усмешкі, — дзеліцца таварышы, — яны настолькі пяшчотна і шчыра клопаюцца адно аб адным, перажываюць і ва ўсім стараюцца падтрымаць сваю другую палавіну. Агульная прафесія ім не толькі не перашкаджае, але і дапамагае спрыяльнаму клімату ў сям'і, і гэта факт».

Кацярына нясе службу на пастах вельмі буйных і важных аб'ектаў Заводскага раёна. Праца Алега не менш складаная і адказная, ён — міліцыянер-вадзіцель групы затрымання — выяжджае на рэгулярныя «спрацоўкі» аб'ектаў, затрымлівае зламыснікаў і парушальнікаў грамадскага парадку. Служба забірае мноства сіл і часу. Але яны не прывыклі скардзіцца.

Маладым заўсёды і ўсюды дарогі! Таму кіраўніцтва Дэпартаменту аховы вызначыла сваіх «навічак» і клопацца аб іх. Тым большай адказнасцю кладзецца на плечы сужэнцаў, якія штодзёнь знаходзяцца на вачах. Таму Кацярыне і Алегу мы жадаем заўсёды і ва ўсім быць лепшымі, паважаць і шчыра ставіцца адно да аднаго, пацвердзіць паўнацэннасць сям'і магчымым паўпуненнем, стварыць яшчэ адну дастойную дынастыю супрацоўнікаў аховы.

РАЗАМ СЛУЖБА — ЖЫВЕЦЦА ДРУЖНА

Існуе думка, што ў сужэнцаў, якія разам і дома, і на працы, неўзабаве пачынаюць узнікаць канфлікты, якія могуць прывесці да распаду сям'і.

Але сям'я Маршалок з Гродзенскага абласнога ўпраўлення аховы з гэтым зусім не згодная.

Міхайл Іосіфавіч пачынаў сваю службу з пасады маладшага інспектара аховы — вадзіцеля ўпраўлення. І вось ужо на працягу 25 гадоў не жаджае любімай справе. Нават пасля звальнення ў запас старэйшы Маршалок не стаў сядзець без справы і зноў вярнуўся ў роту калектыву.

А прынялі яго, як жадае, сардэчна. За доўгія гады службы нараканняў з боку кіраўніцтва ў адносінах да Міхайла Іосіфавіча не было ніколі. Яго працавітасць і добрасумленныя адносіны да любімай справы неаднаразова адзначаліся і заахвочваліся. Да сваёй работы ставіцца адказна, нават калі выезды не плануецца, яго заўсёды можна заспець на службе за якой-небудзь справой. Аўтамабіль — гэта яго захапленне і страсть. А яшчэ Міхайл любіць адпачываць на прыродзе, на беразе рэчкі або возера з вудачкай у руках.

Гэтая жонка Людміла прыехала ў Беларусь з Карэліцкай

АССР. Нейкі час працавала лабарантам на прадпрыемстве «Гродна-Азот». Са з'яўненнем першыцца вырашыла змяніць работу і ўладкавалася памочнікам выхавальніцы ў дзіцячы садок. А ў 1998 годзе ў абласным ўпраўленні вызвалілася пасада загадчыка склада, і Міхайл прапанаваў жонцы працаваць у адной структуры з ім. Вось ужо 12 гадоў Людміла працуе ў Гродзенскім абласным ўпраўленні. За сваю стараннасць, дысцыплінаванасць і ўважлівасць яна заслужыла вялікую павагу з боку кіраўніцтва.

Сям'я Маршалок складаецца з чатырох чалавек: Міхайл Іосіфавіч з жонкай і два сыны. Старэйшы Аляксандр пайшоў на спядак бацькі. Пра-

служушы чатыры гады па кантракце ў вайсковую часці № 1234 у горадзе Ліда, ён адназначна і дакладна для сябе вырашыў, што прафесія вадзіцеля — гэта яго прызначэнне. Тым больш, што багаты бацькоўскі вопыт стаў яркім прыкладам. У часці Саша быў вадзіцелем-кантралёрам, пасля службы ў міліцыянерам батальёна. Цяпер жа Аляксандр Маршалок працуе міліцыянерам-вадзіцелем у адным ўпраўленні з бацькамі і ніколі не шкадуе аб выбранай прафесіі. Толькі малады сын выбіраў зусім іншы шлях, стаўшы тэхнікам па падрыхтоўцы вытворчасці ў ААТ «Гроднапрамбуд».

Як прызнаецца сямейства, сумесная служба дапамагае вырашаць многія праблемы. Бо, калі родныя людзі побач, значна лягчэй перажываць прафесійныя нудачы і ўтрая прыемней радавацца поспехам і дасягненням адно аднаго.

У Аляксандра падрастаюць двое дзяцей: чатырохгадовае сына і аднагадовае дачушка. Можна, яны ў далейшым працягнуць існуючую сямейную традыцыю — працу ў ахове.

Рэзультат сямейнага шчасця ад сям'і Маршалок: любіць і разумець сваё блізкае, і тады ўсё атрымаецца.

Матэрыялы падрыхтавалі
Уладзімір ЗДАНОВІЧ, Аляксандр
ГЕРАСІМАЎ, Алена ЯРМАЛІНСКАЯ,
Аксана САЛТЯНОК, Волга
КІПЧАНКА, Наталля ЛЕРНАТОВІЧ,
Мікалай ЛОЙША, Андрэй
МАСЦЕРАЎ, Аляксандр АКСЕНАЎ.

ПА ПРЫКЛАДЗЕ БАЦЬКОЎ

У Гомельскім абласным ўпраўленні для ўдзелу ў акцыі «Сям'я! Служым разам!» калектыву і кіраўніцтва аднадушна выбралі сям'ю капітана міліцыі Ігара Шыльцы. Так складалася, што Юры з'яўляецца харашым татам ва ўсім: пасляховае закончыў Гомельскі дарожна-будаўнічы тэхнікум, затым Акадэмію МУС, а ў родным Цэнтральным аддзеле аховы стараны і ініцыятывы міліцыянер вельмі хутка стаў камандзірам узвода. Гэта неверагоднае імкненне і мэтазнакіраванасць з'яўляюцца для капітана Шыльцы свайго роду «візітнай карткай». Нездарма менавіта яму даверылі ўзначаліць прыватную арганізацыю Грамадскага аб'яднання «БРСМ». І не прагадлі: праз пару гадоў прыватная арганізацыя Цэнтральнага (г. Гомеля) аддзела аховы на фестывалі «Мы лепшыя ў БРСМ!» перамагла срод мінства прывічак ваінскай часцей, структурных падраздзяленняў МУС і МНС.

У асабістым жыцці Юрыя таксама ўсё гладка: ён — любячы муж і бацька шасцігадовага малага. Жонка Волгга працуе вядучым бухгалтэрам Гомельскага вагоннарамантнага заводу. У волны час разам з мужам займаецца спортам, з'яўляецца кандыдатам у майстры спорту па настольным тэнісе, займае прызавыя месцы, выступаючы на спарбнічках за сваю арганізацыю. Мужа лічыць лепшым сябрам і дарачыкам, таму ўсё стараецца рабіць разам з ім. Як з карысцю правесці выхадныя, доўга думаць не прыходзіцца — кожны стараецца знайсці занятка па інтарэсах, ды і сын Уладзіслаў не дае сумаваць бацькам. Рухомыя гульні, лепка з пластыліну, малюванне, спевы і яшчэ многае ішшае малы гатовы падзяліць з татам і мамой. У мінулым годзе сям'я Шыльц удзельнічала ў раённым і гарадскім конкурсах маладых сям'яў «Наша дружная сям'я», дзе заняла прызавыя месцы.

На пытанне, хто для вас з'яўляецца прыкладам для пераймання ў сямейным жыцці, Юры, не задумваючыся адказвае: «Мае бацькі! Менавіта дзякуючы маме і тату я сфарміраваўся як асоба, вызначыўся з выбарам прафесіі і выбудоваў цёплы і добры ўзаемаадносіны з уласнай сям'ёй». Дарэчы, яго мама, Таццяна Ігараўна, працуе дзяржаўнай пульты цэнтралізаванага назірання Чыгуначнага (г. Гомеля) аддзела аховы. А бацька, Ігар Рыгоровіч, маёр міліцыі ў запасе, цяпер працуе ахоўнікам у гэтым жа аддзеле.

Удзячым, любячым і шчырым людзям для шчасця патрэбна зусім нямнога. А шчасце першакласніка Уладзіка Шыльцы — калі мама і тата побач!

Свой 85-гадовы юбілей адзін з найстарэйшых ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны і службы аховы Фёдар Малахаўч Супрановіч з задавальненнем пагадзіўся сустрэць у калектыве Дэпартаменту аховы.

Калі гітлераўцы прыйшлі на тэрыторыю Беларусі, Фёдар Супрановіч не было яшчэ 16 гадоў. Тым не менш, з першых жа дзён ён актыўна ўключыўся ў барацьбу з ворагам. Камандаванне партызанскай атрадаў даручала яму самыя адказныя заданні, звязаныя з разведвальнай і дыверсійнай дзейнасцю. Двойчы паранены і кантужаны, Фёдар Супрановіч быў эвакуаваны. Пасля лячэння ў шпіталі малады чалавек, які ўжо дасягнуў прызыноўна ўзросту, апынуўся ў радах Чырвонай Арміі. Вайна Фёдара Малахаўча не скончылася нават пасля яго ўдзелу ў баявых дзеяннях на Далёкім Усходзе, таму што пасля вяртання ў Беларусь ён быў прыняты на службу ў органы дзяржаўскай і браў удзел у ліквідацыі шматлікіх банд. Пазней Супрановіч стаў супрацоўнікам Міністэрства ўнутраных спраў, прыняўшы пасаду намесніка начальніка ўпраўлення пазаведомаснай аховы. Як адначасна на сустрэчы з юбілярам намеснік начальніка дэпартаменту палкоўнік міліцыі Аляксандр Старавойтаў, які ўзначальвае ўпраўленне сродкаў і сістэм аховы, «з Фёдарам Малахаўчам, па сутнасці, і пачыналася стаўленне нашага сённяшняга ўпраўлення; нам не сорамна глядзець Вам у вочы і ёсць чым ганарыцца».

Нават пасля выхату на заслужаны адпачынак Фёдар Малахаўч, які каза ён сам, адпачываць катэгорычна адмаўляецца. Ён па-ранейшаму поўны сіл і энергіі і знаходзіцца ў выдатнай фізічнай форме. Супрановіч не толькі з'яўляецца ўдзельнікам многіх грамадскіх і службовых мерапрыемстваў, якія праводзяцца ў падраздзяленнях аховы, але і замацаваны за чатырма сталічнымі

№ 11 (15)

ЧАС ПАКАЗВАЕ, ШТО ПРАЦАВАЦЬ У ГРУПЕ ЗАТРЫМАННЯ ДАВОЛІ НЯПРОСТА, А АД МІЛІЦЫЯНЕРА-ВАДЗІЦЕЛЯ НАПРАМУЮ ЗАЛЕЖЫЦЬ АПЕРАТЫўНАСЦЬ І МАГЧЫМАСЦЬ ЗАТРЫМАННЯ ЗЛАЧЫНЦА ПА «ГАРАЧЫХ» СЛЯДАХ

У ІХ ДОМЕ ЗАЎСЁДЫ ЦЁПЛА

У аснову моцнай сям'і заўсёды закладваюцца «цяглікі» кахання, павагі, узаемаразумення, даверу і агульных інтарсаў. У многіх пунктах судакранання сходаўца на выхаванні дзяцей, стварэнні сямейнай утульнасці. Іншым жа, акрамя ўсяго іншага, выпадае знаходзіцца побач фактычна 24 гадзіны ў суткі, бо працаваць прыходзіцца плячо ў плячо, як нашым героям.

Супрацоўнікі Шклоўскага аддзела Дэпартаменту аховы, а па сумашчальніцтве сужэнцы Апулінскія — Таццяна і Аляксандр. Муж — міліцыянер-вадзіцель групы затрымання, а жонка — бухгалтар.

Таццяна закончыла Магілёўскі дзяржаўны ўніверсітэт харчавання па спецыяльнасці «эканаміст» і пра іныя горад, акрамя Шклова, нават не думала. Пасля атрымання адпачываюць яна ўладкавалася ў адну буйную арганізацыю, але 5 гадоў назад па волі выпадку перайшла ў Шклоўскі аддзел аховы. Спачатку Таццяна хвалілася, як яе прымуць у новым калектыве, тым больш што тут ужо працаваў яе муж. Аднак баялася яна дарэмна: калектыву з радасцю і дабрадушнасцю аднёсся да новай супрацоўніцы. Апынуўшыся пад аплеяй граматына і вопытнага галоўнага бухгалтэра аддзела, Таццяна хутка асвоілася з колам сваёй абавязкаў.

І ў хуткім часе яна паказала сябе цярплівым, старанным, добрасумленным і дысцыплінаваным работнікам. Ёй уласцівыя патабавальнасць да сябе і іншых, бо бухгалтэрыя не церпіць недакладнасцяў.

ці, пры гэтым яна заўсёды тактоўна ў зносінах. Шмат добрага можна пачуць і пра Аляксандра, які на службе зарэкамендаваў сябе прафесіяналам. Працаваць у групе затрымання даволі няпроста, а ад міліцыянера-вадзіцеля напрамую залежыць аператыўнасць і магчымасць затрымання злачынца па «гарачых» слядах. Прапаршчыкі Апулінскі бездакорна супрацоўнікам.

На думку пары Апулінскіх, работа ў адной арганізацыі ніколі не шкодзіць іх асабістым адносінам. Дома яны заняты выхаваннем двух сыноў — Уладзіслава і Дзмітрыя. Старэйшым Уладзіславу сем гадоў, і хлопчык ва ўсім стараецца быць падобным на бацьку. Але часцінку творчасці «пазычыў»

у мамы, якая любіць вышыванне і іншае рукадзелле: хлопчэцкі ўдзельнічае ў конкурсах дзіцячага маляўніцтва, дзе яны бліжэй за ўсё тэма роднай зямлі. Дзмітрыю ўсёго тры гады, але, раўняючыся на старэйшага брата, гаворыць, што марыць стаць міліцыянерам, як тата. З дзіцячым годам надзвычай бацькоўскай фуражкай, калі той вяртаецца са службы.

У планах сям'і Апулінскіх добра ўпарадкаванне дома, які яны спланавалі і пабудавалі самі. Справа засталася за канчатковым абдабленнем. А астатняе, як кажуць яны, «само сабой дадасца, бо цяпло ў сям'і можа быць толькі ў працавітых людзей і любячых бацькоў».

Нітачка з іголачкай

Як вядома, у магніце ёсць дзве супрацьлеглыя палярнасці, за кошт чаго і адбываецца прыцягненне. Ва ўтварэнні сям'і Носавых магнітам сталі органы ўнутраных спраў, а палярнасцямі — пасады, якія яны займаюць.

Валерый працаваў оперунай ваяводам у 6-м аддзеле УУС Брэскага аблвыканкома, Алена — следчым Ленінскага (г. Брэста) РУУС. У той момант у працы іх аб'ядноўвала толькі адно — гэта абсалютная адсутнасць свабоднага часу. Аднак менавіта кантакты па службе далі магчымасць маладым людзям пазнаёміцца ў далейшым стварыць сям'ю.

Сёння сям'я Носавых служыць у Дэпартаменце аховы: Валерый — камандзір асобнай роты міліцыі Брэскага абласнога ўпраўлення, Алена — старшы інспектар групы кадраў Ленінскага (г. Брэста) аддзела аховы. «Гэта пара — быццам нітка з іголачкай, — падкрэслівае начальнік Брэскага аблупраўлення Алег Самасюк, — яны заўсёды разам. Гледзячы на іх, здаецца, што няма ні клопатаў,

ні бытавых праблем. Валерый і Алена любячыя бацькі двух цудоўных дзяцей — Глеба і Міланы. Яны — уласасце моцнай і дружнай сям'і».

З'яўляючыся кіраўніком, падпалкоўнікам міліцыі, Валерый прыцягвае да сябе шчырай добразычлівасцю да супрацоўцаў, здольнасцю спакойна выслушаць, не нахваляючы ўласнай думкі. Менавіта гэта дапамагае яму згуртаваць калектыв, настроіць на рабочы лад. Яшчэ вельмі важнай яго якасцю з'яўляецца ўменне трымаць слова, выканаць любое абяцанне ў тэрмін. Ён адказна і скурпулёзна адносіцца да пастаўленых задач і даручэнняў. Ёсць у Носава яшчэ адзін прычынт: хто добра працуе, той добра адпачывае, — таму ў волны ад службы час не прапусціць магчымасці прыбываць і папалываць.

Маёра міліцыі Алену Носаву можна па праве назваць працаголікам. Адказваючы на бясконцыя службовыя пытанні, яна ўсё паспявае і па службовых абавязках. Не толькі з'яўляецца прафесіяналам у кадровай рабоце, але і актыўна ў грамадскім жыцці калектыву. Афіцэра цярпіць за працавітасць, і за яе прыветлівасць, жывячараднасцю і ўменнем разрадыць абстаноўку, схіліць да сябе самага хмурага чалавека. Валодаючы вялікім творчым патэнцыялам і прафесіяналізмам у рабоце, яна заўсёды гатовая прыйсці на дапамогу любому. Але калі даведзецца пра тое, што хтосьці з яе знаёмых спрабуй падласці або пабавіць сябе дрэнна, спыняе падтрымліваць з ім адносіны. У волны ад службы час Алена цалкам і з задавальненнем паглыбляецца ў хатнія клопаты. Дзякуючы сваёму захапленню — рукадзеллю — яна бярэ ўдзел у конкурсах народнай творчасці.

Валерый — ініцыятар усялякіх сямейных святаў, турпаездак, а Алена ўсяляк падтрымлівае мужа.

Поўны сіл і энергіі

школамі. Сустрэкацца з дзецьмі яму асабліва прыемна, паколькі яны — самая ўдзячная слухачы і пастаянна «засыпаюць» ветэрана пытаннямі, звязанымі з гісторыяй ваеннага ліхалецця, стаўлення службы аховы. А маладым супрацоўнікам, якія ўступілі ў рады ахоўніцкай, заўсёды пачасна атрымліваць табельную зброю або пагоны з рук заслужанага і легендарнага чалавека.

На сённяшнім мерапрыемстве Фёдар Супрановіч, акрамя Падзякі начальніка Дэпартаменту аховы і букета кветак, была ўручана таксама Грамата міністра ўнутраных спраў — за неацэнны ўклад у выхаванне падрастаючага пакалення. Асабовы склад дэпартаменту ад усёй душы віншавае Фёдара Малахаўча з яго юбілеем і жадае здароўя, доўгіх адуцкіх, любові дзяцей і ўнукаў яго вялікай і дружнай сям'і!

